

VĚTRNÍK

Ročník XLVI.

Sobota 17. října 2015

číslo 9.

Můžeme se od sebe učit

Krakonošův divadelní podzim je tradiční položkou v kalendářích českých ochotníků. Letos vstoupil také do diářů zahraničních, neboť včera do Vysokého nad Jizerou zavítala na dvoudenní jednání AITA/IATA - Association Internationale du Théâtre Amateur /International Amateur Theatre Association.

AITA/IATA je mezinárodní organizace amatérského divadla, jejímž ústředním heslem je porozumění a výchova prostřednictvím divadla. „Pořádá festivaly, kurzy, dílny a další typy vzdělávacích projektů, konference, sympozia, koordinuje akce v oblasti amatérského divadla a divadla hraného dětmi a mládeží,“ říká Lenka Láznovská, prezidentka CEC - Central European Committee (Středoevropská sekce – mezinárodní organizace amatérského divadla AITA/

(Pokračování na stránce 12)

Dnes		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
13:30	loučení Sloupnice	malý sál
15:00	Dovolená po česku	velký sál
	DS Kroměříž	
20:00	závěrečné vyhodnocení	velký sál
	znělka	
	zahájení	
	slovo poroty	
	předání cen	
	Předání J. K. Tyla	
	slovo vyhlašovatele	
	slovo na závěr	
	hymna	
	Sejkorák	všude

Recenze: Milan Schejbal

Mária Křepelková

Filuta Pepíno

Doveda Sloupnice

Soubor Doveda Sloupnice si pro své jevištní ztvárnění vybral předlohu s názvem *Filuta Pepíno*, pod kterou je autorsky podepsána Mária Křepelková, známá především jako rozhlasová autorka, režisérka a redaktorka. Čerpala přitom ze čtyř italských povídek, které do češtiny přeložil (či lépe převyprávěl) význačný básník, překladatel, esejista a zejména autor literatury pro děti Jan Vladislav. Společným ústředním rysem těchto povídek je pak poukázání a svým způsobem odsouzení negativních lidských vlastností, jako je lenost, zvědavost, pýcha či lakota. Jde tedy o jakési morality, byť v některých případech s poněkud problematickým etickým vyzněním (např. *Mistr Žehlička*) a také s problematickou literární úrovní.

Textová předloha však není pro inscenační systém sloupnického souboru rozhodující. Tvoří totiž jen odrazový můstek k tomu, aby se na základě zmíněné-

ho literárního podkladu na jevišti rozvinul sled komediálních situací, čerpajících především z principů komedie dell'arte. A ta počítá s vystavěním přesně vybudovaných gagů (tzv. lazzi, např. měření výšky Prince Krejčím

nebo polibek třesoucího se Knížete, který svůj třes přenese dotykem na svou nevěstu a jejich následná svatební noc apod.), výraznou charakterizací postav, improvizací atd. Toho si byla režisérka Markéta Světlíková

Již zase poslední?

*Je sobota - nastal čas,
kdy se blíží rozloučení!
Naposledy zvedni hlas!,
Naposledy? Tak to není –*

*to jen týden uplynul –
pár dnů krásných chvil.
Jenom změníš psací stůl.
Kdybych z Vysokého byl –*

*řekl bych si – zvládli jsme to,
46. léto, kdy divadlo vládne tam!
Rozprchnou se naše řady,
vzpomínky si odvezem.*

*Nemělo to prostě vady!
„Divadla jsou různé uždycky!“
Co však má zcela fakticky
pro nás všechny velký význam?*

*Rád nahlas ze srdce přiznám:
Vysoáci! Kamarádi!
Kvůli vám vždycky rádi
přijíždíme v této době!*

*Dobře odpočiňte sobě!
Hodně se nám opatrujte
a dobře si pamatujte:
Na díky nestačí slova!*

*Hlásat budem všude znova
nad Vysoké prostě není!
Tak poslední rozloučení
naděje se opět stává!*

*„Přijďte pobejt!“
Přijdem!!! Sláva!!!
jh*

Jak to vidí půdička

Filuta Pepíno nám na samém začátku slíbil, že uvidíme představení plné improvizace na půdorysu kmedie dell arte. Shodli jsme se, že tento slib nám bohužel splněn nebyl. Pohybová složka postrádala nápaditost a dostatečný počet variant, výtvarná složka až na několik vyjímek nenabízela mimořádný estetický zážitek. Věřili jsme, že mnohé vynahradí hudební a pěvecká stránka, ale ani tam jsme nebyli plně uspokojeni. Je nám líto, že jsme nemohli prožít příjemný a veselý večer. Radost z jeviště nepřešla k nám do hlediště.

evidentně vědoma, o čemž mimo jiné svědčí i základní režijně scénografické řešení, které otevírá scénický prostor pro hru a hravost, jež by se měla stát (dle nastoleného klíče) ústředním tématem inscenace. V řádu věcí jsou i zvolené rekvizity (naddimenzované nůžky, žehlička, bambitka či vějíř aj.), masky, které ke komedii dell'arte neoddělitelně patří, hudební složka (v tom nejlepším slova smyslu inspirovaná „kořínkovskou“ érou Studia Ypsilon) či pohybové kreace, byť limitované zdravotními dispozicemi protagonistů. Ano, to vše je vědomě koncipováno a připraveno pro hru. Ta se však, bohužel, ve včerejším večerním přehlídkovém představení nekonala. Důvodem je, podle mého názoru, skutečnost, že se hned v expozici představení, v úvodním monologu, nepodařilo představiteli Filuty Pepína Jardovi Novákovi navodit s publikem žádoucí

komunikaci, získat jej na „svou“ stranu tak, aby bylo všem zainteresovaným (hlavně divákům) jasné, v jakém žánrově stylovém koridoru bude inscenace koncipována. Prostě nepřeskočila ona zázračná a žádoucí „jiskra“ mezi jevištěm a hledištěm, která by zažehla vzájemné sdílení. Herci to velmi brzy postřehli a snažili se tuto bariéru překonat. A jak to v takových případech obvykle bývá (bez ohledu na amatérské či profesionální divadlo), svou přepjatě vynaloženou energii spíše ještě více zmíněnou propast prohloubili... Na takto nastolené skutečnosti pak nemohl už nic změnit ani výtečný a v rámci zvoleného principu přesný výkon Honzy Bednáře v roli Knížete v závěrečné části inscenace.

Škoda, prostě se to tak stává a opravdoví divadelníci tomu rozumějí. S plným pochopením, ale také s plnou odpovědností.

Od textu k praktickému cvičení

Vedle KDP mladým a půdičkářů se na Krakonošově divadelním podzimu každoročně schází i další skupina lidí – Klub režisérů SČDO. Seminář vedený Jaromírem Kejzlarem, Františkem Zborníkem a Petrou Kohutovou trval celkem pět dní. Dle účastníků i samotných lektorů to je málo, za tuto dobu se nedá nic probrat do hloubky a mít nějaké řádné ukončení.

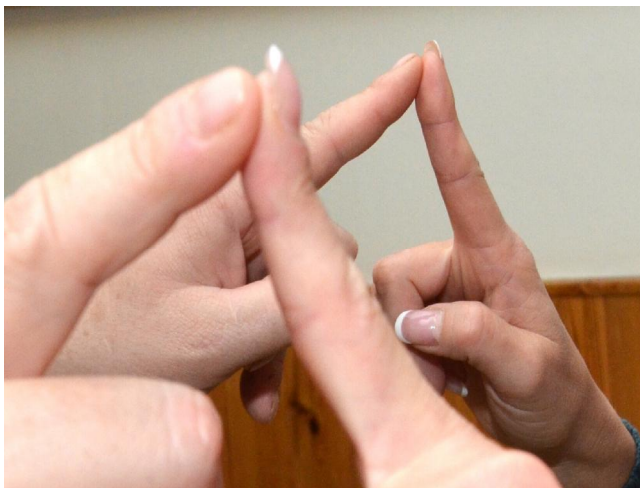
Vždy, když mám někam jít a pozorovat nějakou uzavřenou skupinu lidí, mám strach, abych se nesešla s odmítnutím. Vešla jsem tedy do klubovny a oznámila, že budu sedět někde v koutku a nikdo o mně nebude vědět. Chvilí jsem pozorovala, jak se schází, popíjejí svou poobědovou kávu a baví se spolu. Když se začalo hrát na kytaru, postupně se všichni přidávali a nálada byla tak příjemná, že jsem se po zadání úkolu zvedla a vydala se do prostoru mezi ně. Předchozí dny prý dělali praktická cvičení, věnovali se textům a dnes bylo načase, aby si během dvaceti minut zrežírovali kratičkou scénku, kterou dostali zadáním. Potulovala jsem se mezi nimi, pozorovala je v tvůrčím procesu a žasla nad tím, kolika různými cestami se dá vydat.

Dvacet minut uplynulo jako voda a přišlo na řadu samotné předvádění v páru. Někteří přítomní byli herci, jiní režiséři, někteří se ujali vedení, jiní se nechali vést. Každá dvojice předvedla svůj pokus a vzápětí následovala kratičká reflexe od přihlížejících. Vyzdvihovalo se to, co fungovalo a upozorňovalo na chyby. Jestliže bylo něco společné téměř všem, pak to, že nenechali rozvinout situaci, pospíchali a valili text před sebou.

Toto cvičení s konkrétním textem záhy propojovali s částečně improvizovaným zadáním a tvořilo jakýsi větší celek, od zoufalé situace okamžik před tragédií došli k vyřešení a jakousi očistu, našli jinou cestu, takže vše dobře dopadlo. Celé to bylo zakončeno písní, kterou si lektori připravili, aby ukázali, jak může fungovat zcizovací prvek na závěr.

A co jsem si kromě příjemného zážitku odnesla? Dvě zásadní poučení – „potulka po jevišti je zakázaná!“ a „nebojte se na zkouškách dosadit do různých situací jiné herce, může to vést k otevření nových cest a přinést do hry novou energii“.

Děkuji jak lektorům, tak seminaristům, že mě nechali pozorovat je při práci! šv

Herci mě často překvapují

Soubor Doveda Sloupnice přijel do Vysokého nad Jizerou s poslední letošní soutěžní inscenací **Filuta Pepino**, jíž režírovala **Markéta Světlíková**.

Dobrá večer, na úvod se zeptám – jaké pocity jste měla před představením a jaké po něm?

Právě teď mám pocit, že jsem mnohem unavenější než všichni herci. Jako kdyby se ty jejich únavy sečetly, a já jsem s nimi tak silně v hledišti soucítila, že jsem úplně grogy.

Máte pocit, že se to vydařilo?

Odpolední představení bylo lepší, bylo čerstvější, večerní bylo unavenější a zodpovědnější, tím pádem bylo jaksi trochu staženější.

Podle čeho jste si vybrali text?

Mám doma v šuplíku spoustu textů a čas od času se těmi šuplíky probírám a říkám si: „Ha! Tohle by se zrovna mohlo hodit!“ A takhle to bylo i s tímto textem.

Bylo to náročné na inscenování?

Bylo to náročné na nový způsob práce, který vyžaduje iniciativu, improvizaci, kreativitu, ale zároveň přesnost a dodržování pravidel. Všechno dohromady je takový protimluv a musí se spojit - to na tom bylo náročné. Toto představení často hráváme v aréně a mezi lidmi, takže tady bylo nutné udělat to opravdu jevištně a oddělit jeviště od hlediště, kdežto za jiných okolností hrajeme i s diváky a spousta scén je s nimi propojená, aktivizujeme je, chodíme mezi nimi. Tady to kvůli prostoru nebylo úplně možné. Některé představení je tedy živelnější, jiné méně, každé je jiné.

Kolikrát jste tu už byli? Hráli jste někdy komedii dell'arte?

Pošesté a s komedií dell'arte poprvé. Hráli jsme normální komedii, těžký muzikál, country představení s kapelou,... Různé žánry jsme vyzkoušeli.

Herci jsou vždycky na jevišti všichni, to musí být náročné.

Je to dost těžké. Ve chvíli, kdy aktivně něco dělají, je to v pořádku. Ale pak je spousta míst, kde dělají třeba vyřezávanou postel, nebo jsou jen v pozadí a v tu chvíli musí být

aktivně účastní, mít energii, která nezvadne, a zároveň nemůžou nic dělat, aby nerušili hlavní scénu. Je to docela náročné. Být a zároveň nebýt, být a nebýt aktivní a přitom nerušit.

Odkud čerpáte nápady? Jsou vaše, nebo s něčím přijdou herci?

Oni to vůbec neříkají! Jdou přímo na jevišti podle situace, a co já vím, co je napadne. Sama se bavím a divím se, je to zásadně na improvizaci. Musí se vždycky vrátit k dění, ale jakým způsobem to naplní, je na nich. Někdy hrajeme padesát minut, jindy hodinu a půl. V té improvizaci jsou léta dřiny. V prvním představení jsem jim zadala role a jednou jsem jim je záměrně vyměnila, byli zoufalí a nemohli to udýchat, ale teď nad tím mávnou rukou a berou to jako srandu.

Jak je to s omlazováním souboru? Co k němu vedlo?

Soubor je pořád stejný, navíc ale, jak stárnou děti herců, zapojují se nejprve v technice nebo jako maskoti a potom, když je to možné, tak už i hrají. Jsme tedy stále jeden soubor, kterému jen stárnou děti.

A cítíte se ve Vysokém dobře?

Vždycky dobře. Ve Vysokém je vždycky dobře a všechno je tu hezké, příjemné a strašně rádi se sem vracíme. Je to jedno z mála posledních míst v České republice, které si zachovává takovou tu lokální krásu, etnografickou individualitu.

Děkuji za rozhovor, budu se těšit zase příště!

To bude asi za dlouho, teď rodíme kvanta dětí a máme i jiné starosti na jiných pracovištích...

šv

Mraky se rozestoupily a vysvitlo slunce

Ve stejných tričkách se postavil na schody Divadla Krakonoš soubor Doveda Sloupnice, který vzápětí nastoupil na jeviště se hrou Filuta Pepíno. Jejich řadu doplnili ještě zástupci mezinárodní organizace AITA/IATA (více na jiném místě zpravodaje – pozn. aut.). Svatka Hejralová jim popřála příjemný pobyt a hezký zážitek z Vysokého a jako by na potvrzení jejích slov, že přehlídka má dobré vztahy s Krakonošem, se rozestoupily mraky a vysvitlo nesměle sluníčko.

Soubor Doveda se omluvil za zmatky s příjezdem a kromě písničky svá slova potvrdil také pikantní klobáskou a ještě pikantnější slivovicí. Za mezinárodní divadelní organizaci poděkovala za vlídné přijetí Krakonošovi prezidentka Lenka Lázňovská: „Čechy mají dobrou pověst mezi amatérskými divadly a české soubory patří ke světové špičce. Zástupci CEC jsou ve Vysokém poprvé, už znají Hronov, ale říkali jsme jim o Krakonoši, o zdejších zvycích a oni je chtěli poznat a pobýt na závěrečném Sejkoráku,“ konstatovala Lázňovská. jn

Vláda v kuchyňce se změní, zákazník to ale nepozná

Čaj, káva, palačinky, topinky, saláty a mnoho dalších pochutin včetně nealko i alkoholických nápojů – nabídka kuchyňky a přilehlé hospůdky U Základního kamene ukojí i mlsné strávníky. Mnoho let v jejím čele stála usměvavá, drobná Evička Macháčková. Letos se rozhodla už štafetu předat dál a to do ruky Martiny Poloprutské.

„Moc se těším, že si od příštího roku budeme s Ivanem přehlídku užívat trochu jinak – budeme chodit do divadla, na semináře, popíjet vínečko a povídat s přáteli,“ maluje si příští roky Eva, ale hned druhým dechem dodává, že pomoc v kuchyňce ani v dalších letech neodmítne.

„Když jsem tady začínala, měli jsme ve dveřích kuchyňky postavený škopek s vodou a nabízeli jsme jen pivo a párky. Na jídlo se chodilo k Bartoníčkům,“ vzpomíná Evička. Hotel U Bartoníčků býval prý vyhlášeným vysockým pohostinským zařízením a stával kdysi na nynější lou-

ce před současným penzionem Rebelka.

Kolem patnáctého roku přišla do divadla o přehlídkách pracovat také Martina, tehdy ještě Blažková. „Nejprve jsem dělala uvaďečku a prodávala jsem nanuky, ale brzy jsem skončila v kuchyni u škopku,“ směje se Martina, která na plac v hospůdce posléze přivedla i svého syna Lukáše, který se však na přehlídce v posledních letech objevuje sporadicky, protože studuje a žije v jihočeském Písku. A co Martinu čeká? „Práce a papíry. V podstatě se nic závratně nezmění.“

Kuchyňka se o účastníky KDP stará od rána až do pozdního večera. Je možné se zde stravovat celý den, nebo jen chodit na kávu či něco ostřejšího. Vždy budete obslouženi s úsměvem a někdy i s nějakým vtípkem navíc. Odvěké vlídné nepřátelství panuje mezi kuchyňkou a technikou. Ale na vtípné legrácky je stále méně času. „Vzpomínám, jak nám jednou o přehlídce připravili Váno-

ce – otevřeli jsme dveře a začaly hrát koledy, na malém sále svítil stromek, byla prostřená tabule a na ní sklenky s jmenovkami a u každé koblíha. To bylo moc krásný,“ zavzpomínala Eva.

Martina vylovila z paměti jinou kulišárnu, kdy na techniku svolávali v kuchyňce všechny blesky. „Přišli jsme ráno a chtěli jsme začít obsluhovat, sáhli do skříně pro sklenku a v ní byla voda. Ale ne v jedné, deseti, nebo dvaceti. Úplně ve všem, do čeho se dala nalít, byla voda. Když jsme se uklidnili, museli jsme uznat, že jim to muselo dát taky spoustu práce, všechno vytahat, naplnit a zase uklidit,“ říká Martina.

Dnes prý na podobné legrácky už není mnoho času. I když jednu technici kuchyňce připravili i letos. Na místo Ivana Macháčka posadili kostlivce. Už jste jim ho vrátili, zeptala jsem se a očekávala vtípnou odvetu. „Zatím ne, ale co není, může být,“ culí se Martina.

jn

Odkud vedly cesty souborů na KDP 2015

Další postupovou přehlídkou bylo Miletínské divadelní jaro 2015 v Miletíně na Králověhradecku, kterou vyhlašuje VSVD a konala se v termínu 24. až 26.

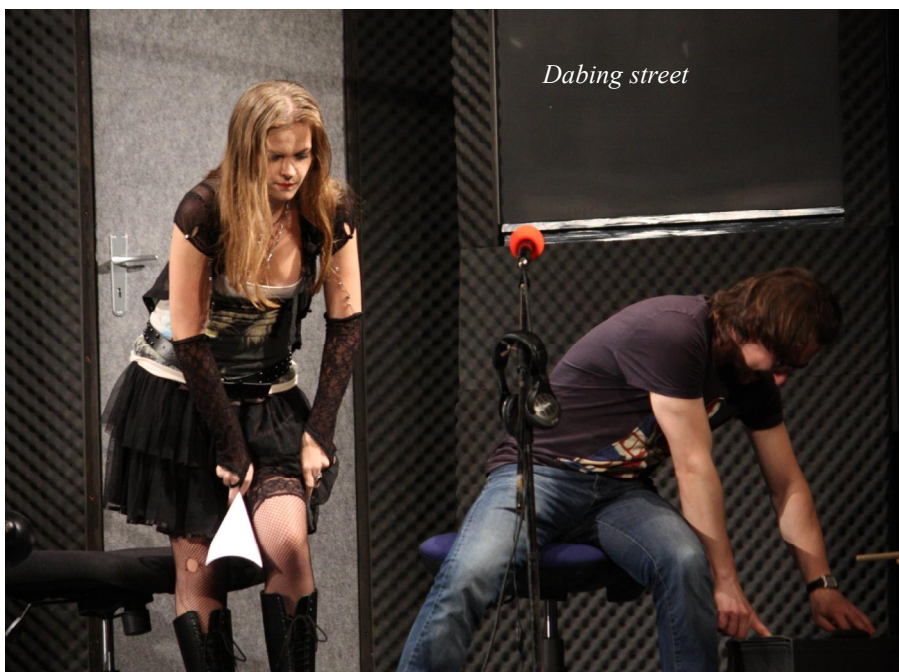
Václava Klapky Maratův Sade. Divadelní spolek Havlíček Zákupy uvedl pohádku Jiřího M. Simka Jak dobrák se stal králem a vykuk do pekla přišel. Divadelní

Vačkáře a Ondřeje Havelky Zločin v Posázavském Pacifiku. Na závěr pak diváci shlédli veselohru Lovu zdar Vlasty Buriana a E. A. Longena v provedení Ochotnického divadla Sokol Bozkov

V pořadí poslední bylo Žlutické divadelní léto 2015, a to poslední víkend v květnu ve Žluticích za Západočeskou oblast - Karlovarský a Plzeňský kraj. Zde zahajoval místní Divadelní soubor Žlutičan Žlutice hrou Jaromíra Břehového Komunita. Následoval je Divadelní soubor Osada Horní Bříza hrou Raye a Michaela Cooneyových A je to v pytlí! Spolek divadelních ochotníků v Radnicích přijel se hrou Ladislava Stroupežnického Naši furianti a Divadelní soubor KOLOFANTÍ Koloveč předvedl autorskou hru Sauna Martina Volfa. Nominaci na KDP si odvezl Divadelní soubor při MKZ Horšovský Týn za inscenaci hry Vasilija Sigareva Ruské loto. Lahůdkou pak byla pohádka Perníková chaloupka aneb Popletená pohádka souboru M + M Hranice.

programová rada složená ze zástupců jednotlivých oblastních přehlídek, pořadatele a vyhlašovatele se sešla 12. června a stanovila pořadí doporučených představení do programu XLVI. Národní přehlídky venkovských divadelních souborů – Krakonošova divadelního podzimu 2015.

PeHe

dubna. Zde DS Maska při TJ Sokol Česká Skalice vystoupil se hrou Evy Schwarzové ve vlastní režii Lesní příběh, Divadlo Opatovice – Občanská beseda v Opatovicích nad Labem obdrželo doporučení na KDP za hru Petra Zelenky Dabing street, DS Klicpera Chlumec nad Cidlinou se prezentoval hrou Rudolfa Trinnera Agentura drahoušek, DS Vojan Libice nad Cidlinou přijel s pohádkou Jindřišky Netrestové Neohrožený Mikeš, Divadlo Jesličky Josefa Tejkla, Hradec Králové uvedl hru Muž pěti sester, Divadelní ochotnický spolek Ochotnický Spolek – Nechanice se prezentoval detektivní komedií Normana Robbinse Hrobka s vyhlídkou, nominaci na KDP obdržel DS Kolár Police nad Metují za Lars von Triera Kdo je tady ředitel.

Maraton postupových přehlídek pak pokračoval 8. – 10. května Josefodolským divadelním jarem 2015 v Josefově Dole za oblasti Pojizeří a České středohoří. Zde odstartoval host přehlídky, Divadelní spolek Jirásek Česká Lípa, černou groteskou

spolek Havlíček Zákupy předvedl detektivní komedii Roberta Thomase Osm žen, pokračoval místní DS J. K. Tyl Josefův Důl s komedií Williama Shakespeara Dobrý konec všechno spraví, L.S.D. Lučany nad Nisou uvedl komedii Oskara Wilda Strašidlo cantervillské, o vavříny se také ucházel SDO DS MÁJ Tatobity veselohrou V. Kl. Klicpery Ženský boj, ale nominaci si vybojoval DS Krakonoš Vysoké nad Jizerou hrou se zpěvy Martina

A nakonec si poručil kreativní noc

li,“ slíbil za soubor Martin Drahovzal a ještě poděkoval za technickou podporu. „Všichni se tady kolem nás točili, což jsme na jiné přehlídce nezažili. Poprvé jsem viděl našeho šéfa techniků, jak nešplhá po štaflích, ale sedí v první řadě uprostřed a komanduje. A vůbec se nestydí si nakonec poručit: A teď mi tam naaranžujte kreativní noc!“ smál se režisér souboru Mršta Pršta.

A jaká poudačka je provázela na cestu? „Vy jste dali klasiku včera večer, já dám klasiku teď,“ prohlásil Martin Hnyk a vytasil s Telemarkem.

jn

„S Mrštou Prštou se loučím ráda, jejich představení jsem si užila a musím vám říci, co jsem slyšela: Ten režisér je vůl, tolik nápadů a vyfláká je na jedno divadlo! A Martinova odpověď zní – to nevadí, příště budu mít jiný,“ chopila se první slova Svatka Hejralová.

Hanka Dohnalová zase složila holt kázní souboru na jevišti. K těmto slovům se přidala také hosteska Klárka a konstatovala, že soubor je neuvěřitelně ukázněný nejen na jevišti, ale i mimo něj, a proto na něj není co prásknout. „Podezírala jsem je, že to na mě jenom hrají, ale pokud ano, nepřistihla jsem je mimo roli, je mi líto,“ řekla Klárka.

Režisér souboru Martin Drahovzal řekl, že je skoro dojatý. „Vždycky tady bylo fajn, je dobře, že se toho jen málo změnilo, protože mnohé nové není vždycky dobré. Jediný kaz na letošní přehlídce je podle mě absence hasičny, kde jsme si vždy užívali do časných ranních hodin. To Medvědin nenahradí,“ podotkl Drahovzal. A hned vzápětí se provalilo, že v Medvědině, jak Kouřimští překřtili restauraci U Medvěda, zůstali do páté hodiny ranní stejně jako dříve v té hasičně.

„Báli jsme se toho dopoledního představení pro studenty, to bývá ořech i pro profesionální soubory. Ale nakonec to bylo skvělé publikum a my si dobře zahráli. I večer jsme si dobře zahráli. Budeme se opět snažit, abychom si cestu sem na příští oblastní přehlídce znovu zajisti-

Děkuji vřele opravdu všem

Včera se při zasedání přípravného výboru probírala mimo jiné různá poděkování za účast, pomoc a podíl na pořádání KDP. Co se týče podílu DS Krakonoš, jedna nejmenovaná členka ukončila debatu na toto téma slovy: „My si všichni navzájem poděkujeme až v neděli při úklidu.“

S tím i já hluboce souhlasím, ale přesto bych rád na tomto místě poděkoval všem účastníkům i návštěvníkům. A samozřejmě všem, kteří se jakkoli podíleli na uspořádání Krakonošova divadelního podzimu 2015.

Karel Bárta, starosta DS Krakonoš

Anketa

Divadlo Krakonoš slaví své 90. narozeniny, a proto se vás ptáme, jaká má budova pozitiv a jaká negativa?

Karel Bárta ml., Vysoké nad Jizerou

Začal bych těmi zápory. Z technického hlediska, jak už zmínil Aleš Hejralů, je absence provazistů. Ale to je asi jediný zápor. Pozitiv by se našlo až mnoho. Plus je, že divadelní budova má v sobě obrovské kouzlo. A to kouzlo je, že je tady každý s každým kamarád, každý s každým se zná. A kamarády se lidé stávají, když ve Vysokém probíhá přehlídka. To mi asi všichni potvrdíte, že nejvíc kamarádů se vždy sleze v divadelní budově o přehlídce. Negativ člověk pro budovu moc nenajde, pozitiv by se našlo nepočítaně. Hlavní je, že v posledních letech je divadelní sál beznadějně vyprodáný, a proto se vyplatí hrát divadlo. A ještě když si teď vzpomenu, jedno negativum je – že to divadlo není větší a všichni lidé se sem nevejdou.

Tomáš Hradil, Velká Bystřice

Negativa nejsou žádná, klady jsou úplně všechny. Třeba technici jsou tady výborní, jsou tady výborní pořadatelé, skvělí lidé, krásné reportérky, šikovní šatnáři,... A budova? Ano, kdyby tady náhodou byla elevace, bylo by to ještě lepší. Ale kdo ji dneska má, že?

šv

Lístičky Ivy Řehořové

Chodíte do městské knihovny, kde je informační centrum? Pokud ano, jistě jste tam zaznamenali novou tvář. Zuzka Vitvarová nahradila dlouholetou a spolehlivou spolupracovnici přehlídky Ivu Řehořovou, která byla vyhlášena svým lístčkovým systémem. Nikdo ho přesně nepochopil, každý viděl jen hromady lístčků, v nichž by se absolutně neorientoval, ale pravdou je, že Iva vždycky naprosto přesně věděla, kde má jakou informaci či objednávku najít a vše klapalo naprosto bez problémů. Zuzka si zavádí systém nový a ukáže se, jak zdatnou bude Ivinou náhradou. Určitě je však na místě, abychom všichni Ivě Řehořové vzkázali velké díky za dlouholetou spolupráci s Krakonošovým divadelním podzimem.

jn

VoVo – Vokýnko Vobskočáku

Vobskočáci! Díky za účast, za nápady. Hlavně nezapomeňte! Rok je krátký a co jsme si slíbili, musíme splnit. Jinak jsme na nic! Všem hodně nápadů, ozývejte se. A těšme se!

A ještě k vyhlášené soutěži. Výherce máme dva, takže po-

klad kapitána Morgana musel být vykopán. Jmenovitě jej vyhráli Pepa Hejral a Ondra Vavřina. Průpovídka z pohádky Jak se Honza učil latinsky zněla: sud kulatý, rys tu pije, tu je kára, ten to ryje.

jh

Přes tři tisíce pro kostel

Čtvrteční koncert ponikelského sboru SATORI byl velmi úspěšný nejen posluchačsky, ale i z hlediska finančního výnosu. „Na vstupném se nám podařilo vybrat 3650 korun, které jsem ihned po skončení programu předala za přehlídku našemu panu faráři na obnovu kostela sv. Kateřiny Alexandrijské,“ řekla ředitelka KDP Svatka Hejralová. Divadelníci tak pomyslně přispěli nepatrnou částkou na obnovu kostelíka, jehož trojí oběhnutí jim pojišťuje návrat na přehlídkové jeviště. *jn*

Můžeme se od sebe učit

(Pokračování ze stránky 1)

IATA) a prezidentka Českého národního střediska AITA/IATA.

Právě fakt, že Lenka Lázňovská je prezidentkou CEC, je částečně i důvod, proč jednání probíhá v České republice. „Viceprezidentkou je Alla Žorina z Ruska - ta ve Vysokém chybí, pokladníkem Jozef Krasula ze Slovenska, prezident Slovenského národního střediska AITA/IATA, členem předsednictva je i šéf Komise pro umělecký rozvoj CEC, Maďar János Regös,“ říká generální sekretář CEC Karel

aby jednání bylo alespoň občas při některé z předních přehlídek a zahraniční hosté poznali trochu jejich atmosféru,“ vysvětluje Lenka Lázňovská s tím, že primární je ukázat cizincům nejen Hronov, který většinou znají, ale i další zajímavé špičkové festivaly v ČR. Mezi ně patří i Krakonošův divadelní podzim s řadou společenských rituálů, které amatérské divadelní hnutí obohacují a jsou často jedinečné. Kromě již zmíněných členů předsednictva dorazí dnes jako host ještě Stephan Schnell z Ně-

v rámci Evropy. „Osobní kontakty tvoří i jakýsi přirozený filtr v záplavě informací. Směrem ven přenáší české národní středisko AITA/IATA informace o úrovni českého amatérského divadla a zasazuje se za jeho zapojení do světových festivalů apod.,“ uzavírá Tomas.

Mezinárodní organizace mají obecně význam pro jakýkoli obor. „Můžeme pochopitelně sedět doma za pecí a říkat si, jak jsme dobří, ale pokud se s informacemi vrhneme i na mezinárodní fórum a to, že jsme dobří, nám řekne někdo zvenčí, je mnohem lepší. A pokud děláme chyby, máme se kde učit. Mnoho zahraničních zemí je dále v hledání prostředků na činnost – jak přímo souborů, tak i na festivaly a další akce. Tam můžeme získávat cenné informace, o zapojení do neskutečně složitého evropského financování ani nemluvě,“ vysvětluje Lenka Lázňovská.

V každé zemi funguje zastoupení organizace AITA/IATA jinak – od toho formálního, kdy je v národním středisku aktivních pár souborů a o jehož činnosti další mnoho neví (např. Izrael), přes snahu rozšířit národní středisko této organizace na profesionální soubory (např. Makedonie), až k národnímu středisku, které tvoří dvě celostátní organizace, v nichž je zapojena většina souborů v zemi (Německo). „Český model, kdy národní středisko je spíše koordináčním a informačním servisem pro amatérská divadla a státní správy pro amatérské umění, je dost specifický – a jeho klady se snažíme v zahraničí vysvětlit,“ dodává Lázňovská.

Prezident světové organizace AITA/IATA Rob Van Genechten zamířil na svoji první zahraniční cestu na Jiráskův Hronov, kde navštívil schůzi českého národního střediska a jeho práci i systémem velmi chválil. Podobné propojení funguje např. i ve Slovinsku, Chorvatsku, Maďarsku apod. *jn*

Tomas. Šestou členkou předsednictva je zástupce CEC ve světovém výboru Mary Pears z Irska. „Běžné funkční období je čtyřleté, ale protože se připravují rozsáhlé změny ve struktuře světové AITA/IATA, zejména směrem ke zjednodušení, zlevnění a odbyrokratizování struktury, bylo toto předsednictvo zvoleno na dobu cca. jednoho roku, resp. do příštího plenárního zasedání. To se netýká Mary Pears, jejíž funkční období potrvá ještě dva roky,“ dodává Tomas.

Předsednictvo se schází operativně cca třikrát do roka. Vzhledem k tomu, že již čtyři roky jsou jejími členy dva Češi, bývá jedno zasedání zde. „Roli hraje i strategická poloha ČR. Snažíme se,

mecka, pověřený pracovník pro EFAT (Evropské fórum amatérského divadla), platformy pro společnou práci evropských regionů na některých z úkolů AITA/IATA.

Organizace AITA/IATA dlouho přinášela české amatérské scéně informace o evropském i světovém dění, festivalech, dílnách, apod. V posledních letech se funkce poněkud proměnila a důvodem je internet. „Roste hlad po osobních informacích a doporučeních, pokud jde o kvalitu inscenací, souborů, festivalů, dílen či konferencí, které na internetu nejsou,“ připomíná Karel Tomas s tím, že každá země se snaží o povědomí v kontextu většího celku, tedy pro nás

Větrník, zpravodaj XLVI. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Pavlína Schejbalová, Šárka Vodičková, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal.

Tisk H&H Servis

Náklad 100 ks

Cena 10 Kč